

LJUBLJANAI ŐSZ, ANNO DOMINI 1975

BOSNYÁK ISTVÁN

„Rokona a költői szónak minden olyan szó, melyet valami gyökerekig megrendítő élmény (...) teljessége szakít fel az egyébként konvencióknak alávetett emberben. Az élet olyan pillanataiban, melyekben egy adott helyzetnél fogva vagy valamely végzetes benső konfliktus következtében az ember az élet valóságára fokozott, féket tépő intenzitással reagál, az ember nem lesz ugyan költővé, de ha dadogva is, ugyanazt teszi, amit a költő.”

(Sinkó Ervin: *Sorsdöntő levelek*)

AKTUÁLIS TEENDŐ

ideje lehet, ideje lesz
ideje is van
a versnek

két semmi

irodalom és élet
„Áron szerelme” és Áron
között

ANTIVERS

ez nem vers
ez majdnem
élet
vers lesz sajnos
ha már
a majdnem se lesz

VERS ÉS FÉLELEM

Félelem e verscirkusz
s gyáva sámánkodás:
Maradjon az élet
ez az egy
maradjon!

A „vers” aztán
szunnyadhat tovább.

ÁLDÁS

áldott legyen a banális
a hétköznapi
a közönséges —
élet

s áldott legyen
és *az* legyen:
a vaklárma
a banális
a hétköznapi
a közönséges —
ünnepért

FEJFÁJÁS

jobb lenne a szemgödörnek
üresen

ADY-PARAFRÁZIS 75 SZEPTEMBERÉBEN

Meghalt minden
közös Pokol
s maradt a
privát.

Egész világ gyehenna
s ez az egy
a leggyehennább.

ZAJ, BELÜLRŐL

Alszol?

Nem lehet itt,
nem lehet
ebben az őrült városban
még dögleni se!
Hallod, hogy morajlik,
reng, zakatol ez a marha
utca?
Legalább ez az átkozott
metró
szünetelne éjjel!

Mit beszélsz? Mért nem alszol?
Kint még csak hajnalodik,
s a forgalom
már rég leállt.
Ljubljanában, különben, metró sincsen.
Belülről jöhet a te zajod.

TOLAKODÓ PÁRBESZÉDFOSZLÁNYOK EGY REGÉNYBŐL

- Na mit lóg az orra? Tán azt hiszi, ő is ilyen nyimnyámosan ülne most Berlinben, ha netán magát puffantják le Pesten, s nem pedig őt a berlini barikádokon? Ezek az entellektüelek . . . Ezek az entellektüelek! Nem tudnak marxista módon viselkedni!
- Ugyan mondja, mit tanít a marxizmus a halálról?
- A marxizmus a halálról? A marxizmus a halálról! A marxizmusról tudhatná, igazán tudhatná, hogy nem foglalkozik ilyen hülyeségekkel.

NYOMORÚSÁG-DIALEKTIKA

úgy olvasta nemrég
Marxot
mint más talán
a Bibliát

úgy olvassa nemrég óta
veszekedett nyomorában
maga is —
a Bibliát

EGY KAMASZNOSZTALGIÁRA

Túl-idillikus, túl-harmonikus
már-már giccsesen
problémátlan
a mindennap:
nincs a versnek életrehívója...

Azóta, ím, meglett a „dráma”
— drámák drámája kint is és bent is —
és versöröm helyett mégis
versundor
s menekvés lenne jó
ha lehetne
a szótól:
most elég lenne pőrén,
önmagában,
szellemszegényen,
szánalmas szimplaságában —
az élet-idill.

G. ÖRÖME A NYOMORÚSÁGBAN

animális batyuként
húzza le vállát
a Semmi

kókadozó szomorúfűz

s animális életöröm
feszíti gerincét
egyre:
nyomorúságban vagyunk
de *együtt* vagyunk
benne
egyek a háromságban

mozduló herbáriumvirág

ÁLDÁS II

áldott legyen a kifulladás
a fiziológiai holtpon
mikor a test és a tudat
egyetlen tömbként
süllyed
egyre
mélyebbre
a
Semmi
alá

alásüllyed ilyenkor
de legalább —
nem gondol rá!

ÉRTÉK-DIALEKTIKA

csak a nemlét pereméről
csak a Semmi küszöbéről
érződik
a meglét
s alázatot követel
a puszta
van

 NAIV OLTÁR, FÉLELEMBŐL RAKVA

megraktam fiam
 amivel csak tudtam
 amivel csak bírtam
 az áldozati oltárt

hánytam rá Mórit
 elektromos figurát
 flóberttal szétlőtt fejű
 telepi macskát
 amint vörös csíkot húz
 a Piros Frankenstein
 padlásán

s hánytam rá halat
 feketét szomorút
 neoszürrealista kommerszárut
 „unikátot” a Borec
 hősi monográfiái és harcos
 memoárjai közül

s tettem rá aztán
 egy szintén fekete
 szintén egzotikus
 szfinksz-féle Anyát
 szintén „unikát” és szintén
 a Borecból

rátettem végül
 rátettem végül rezgő kézzel
 a jó öreg
 Veled együtt nőtt
 Ervin Iszidorovicsomat
 ki annyi sámáncsodát művelt
 életében
 s holta után is változatlan
 miért ne tehetné hát most is
 itt is
 e félelemből nőtt naiv
 áldozati oltáron

s ez minden
fiam
amit tudtam
amit bírtam
s a többi már
a Tűz dolga

a tűzünké
e kínkeserves naiv tüzelőn is
talán mégis
talán mégiscsak
föllobbanóé

STIGMA

Mély lehet, fiam,
a szenvedésed:
a Silver-hab alól
látom,
milyen mélyek
a ráncaim.

IMPERATIVUS

megosztani az örömet
másokkal

megverselni az örömet
másoknak

nem lehet

ANTROPOLÓGIA-TÖREDÉK

az ember lám
csakugyan
mindent kibíró

hamvaiból ismételten föltámadó

— — — — — — — — — —
 — — — — — — — — — —

állat

VERS ÉS FÉLELEM II

A félelem
 versbe félve
 továbbra is félelem,
 ám dőresége rendbe szedve:
 megfélemlített félelem.

REZÜMÉ A 35. SZÜLETÉSNAPOMRA

hívei kiköpték
 nem azért mert langyosnak
 nem azért mert langyosnak
 azért mert nagyon is
 forrónak találtatott

ÁLOM

álmában kiadták
 posztumusz könyvei első sorozatának
 legelső
 vaskos kötetét

Braille-technikával

SZERÉNYTELEN FOHÁSZ

élni és írni
 kenyéren és vízen
 fehér papíron
 feketén

EPILOGUS

pokolra ment —
a duda helyett
szakadt húrú nagybőgő